

Els reis del món toquen a terra

El gènere del conte ha anat seguint els passos del de la novel·la i ha esdevingut divers, multiforme, gairebé il·limitat. En un principi era una història que avançava cronològicament fins abocar a un final més o menys inesperat, però des que Monterroso va fer la broma que havia escrit el conte més curt mai vist, i una bona colla de mandarins culturals van creure's que ho deia de debò, el món de la narrativa ja no va tornar a ésser el mateix. Massa sovint l'experimentació formal, la voluntat de fer el que no s'ha fet abans, ha sacrificat l'argument en nom del lluitament.

És per això que entenc que ha estat una sort que, en redactar els seus relats, en Miquel Adam s'hagi deixat guiar més pels seus gustos i sentits, per la seva manera d'escriure i de descriure el món, que no pas per la voluntat d'*épater*, de demostrar que és un geni capaç de dur a terme el darrer pas de rosca. És ben possible que no ens enlluerni amb ells, que no ens quedem bocabadats per la seva innovadora experimentació formal, però com a torna, no ens succeirà com en tants reculls, on quan l'esclat inicial s'apaga, no en queda gairebé res.

Amant de l'obra de Georges Saunders, podria haver seguit la via fàcil, la de provar de convertir-se en el seu acòlit català, però ha preferit seguir el seu propi camí. No hi ha cap dubte, en aquest conjunt de 17 relats, que el que hi veiem, per damunt de tot, és la impremta vital d'Adam. Tinguin o no un rerefons autobiogràfic, i segons el meu parer gairebé tots el tenen, el que ens ofereixen és la visió del món de l'autor, que es dis-

fressa dels personatges i, tot permetent que expliquin les seves històries, s'expliquen a ells mateixos i l'expliquen a ell.

És per això que totes les narracions són escrites en primera persona, fins i tot quan no ho sembla, quan empra la tercera: aquest *ell* no és més que un *jo* dissimulat; un *jo* que s'amaga, més malament que bé, sota un *ell*. I crec que és per això, també, que els diàlegs presideixen, d'una manera tan evident i generosa, els relats: perquè, per entendre's, per explicar-se a ells matei-

xos, els cal parlar; parlar amb algú altre que, en el fons, és un altre jo, que és l'única manera assenyada de parlar amb ells mateixos. O el que és el mateix, perquè l'autor pugui parlar amb ell mateix, perquè pugui conèixer-se de veritat.

No cal dir que si únicament hagués aconseguit això, si s'hagués quedat a l'estadi del propi coneixement, ben poc servei podria fer a algú. El que confereix valor al volum és que tant la seva visió vital, la seva necessitat d'exploració i de coneixement, d'entendre el que segurament no es pot entendre, de fer-se preguntes que possiblement no tenen ni poden tenir resposta, coincideix amb la de gairebé tota la gent amb què comparteix edat i temps; que no s'hi emmiralla ell, sinó tota una generació.

El Miquel Adam que, ocult sota una màscara més o menys transparent, protagonitza els seus contes és, alhora, una imatge fidel de tots aquells exjoves que s'acosten perillosament als quaranta anys i tot d'una descobreixen que no tan sols no seran els reis del món, com tot semblava indicar-ho, sinó que, per no arribar, no han arribat ni a regnar en les seves vides.

És per això que, desvetllats del seu somni dogmàtic, desencantats, saferraran amb frenesí a tot allò que faci olor d'èxit, encara que sigui d'èxit devaluat o de segona categoria. En aquest sentit, *La presidència* és emblemàtic: "Sento una energia nova que em fa tremolar d'emoció [...] No marronso, no em resigno que el meu mandat passi desapercbut. [...] Celebro la meua ascensió, el nou ordre." *

Miquel Adam debuta en literatura amb aquest recull de relats amb un to autobiogràfic
ARXIU

TORERO D'HIVERN
Miquel Adam

Editorial: Edicions de 1984, Barcelona, 2015
Pàgines: 256
Preu: 18 euros

bits al Parc Natural de Sant Llorenç del Munt ARXIU

gran intensitat cap als segles XI i XII. Gener Aymamí afirma: "Tot i que a Catalunya no disposem de conjunts tan remarcables com els de Capadòcia o Sumela, a Turquia, ni tampoc de temples budistes excavats en la roca com ara els de la Xina i l'Índia, tenim prou exemplars dignes d'interès i de tenir en consideració."

L'autor inicia la seva guia a l'Alt Camp, on hi ha Sant Salvador de la Balma, a Pontons: "De Santes Creus cal seguir la carretera de les Pobles. Havent deixat enrere el nucli urbà, de seguida trobem, a l'esquerra, el bosc de Sant Sebastià, al capdamunt hi ha les runes de l'església de Sant Sebastià i, a un costat, els eremitoris." I, d'aquesta manera, va descrivint els principals eremitoris ru-

pestres, com ara l'ermita de la Cova Santa de Montsant, la cova de les Ermites de Roses, la cova del Racó Gran de Mura, l'eremitori de la Mare de Déu de la Roca de Montroig del Camp, el santuari de la Mare de Déu de Lourdes a la Nou de Berguedà, la cova de la Mare de Déu de les Olletes a la Vall d'en Bas, l'eremitage de Sant Martí a Alòs de Balaguer, la Mare de Déu del Reimei a Camarasa, Santa Maria de Salgar a la Foradada i la cova de Sant Gil a Queralbs, entre altres.

Els itineraris de Gener Aymamí són una bona eina per recórrer el país sense presses pels camins allunyats del turisme de masses, espais naturals fets des de l'espiritualitat per contemplar la vida i el pas del temps. *

ITINERARIS PER LES ESSLÉSIES...
Gener Aymamí

Editorial: Dalmau Ed.
Pàgines: 206
Preu: 16 euros